

כתבת „העולם הזה“ התחפשה

למלצרית כדי לבדוק אם אפשר

לרמות את הלקוחות וגילתה:

עלי המערכת לעבוד כמלצרית, כדי לראות כיצד יכולים מלצרים ורזיונים לסדר רבבות מבקרי מסעדות ובתיקפה. בסופו של אותו ערב יכולתי לעשות לי עצמי סיכום פשוט — ודי מרתק: ללא כל נסיון קודם — לא במלצרות ולא בגניבות — הצלחתי, תוך חמש שעות עבודה, לגנוב

את הגניבה הראשונה שלי בחיי בִּי צעתי ביום החמישי האחרון בִּי 8.30 בערב.

הקורבן היה אלמוני בשנות השלושים שִׁי לו, לבוש חולצת טריקו, שהתיישב לתומו במסעדת ג'קי התלאביבית כדי להשיב את נפשו הגוזעת מרעב. ניגשתי אליו מעדנות, מחופשת כמלצרית.

שני סלטים ומנה קבאב עם ציפס הספיקו להחיות את נפשו. הגשתי לו השבון בִּי ערמומיות מקצועית: את מחיר הפיתות רִי אחזי השרות רשמתי כמו שצריך. אבל לִי מחיר הסלטים הוספתי חצי לִי, לקבאב לִיריה, למשקה חצי לִי. סך הכל: 11.70 לִי — במקום 9.20.

גם מלצר גונב

זה דבר טוב

מהלקוחות כשלושים לִי. הכפלתי את הִי סכום בשנים כדי לקבל תוצאות יום עבִיר זה שלם, הכפלתי את התוצאה ב־25 ימי עבודה — וקיבלתי סכום שהסביר לי מדוע יש אינפלציה בארץ הזאת.

יפיתי במתיחות לתגובה. הייתי מוכנה לשאלות מביכות, לשערורייה, גם לצלחת בראש. באותן שניות גורליות החל־

"אפשר

לרמות גם אותך!"

הוא ידע את משימתה האמיתית של המלצרית החדשה שהתייצבה לעבודה ביום הִי חמישי בערב.

קורס

בגניבה

יום קודם לכן התכוננתי למשימה בשני מישורים: למדתי בעל־פה את תפריט המסעדה, כדי להכיר את המנות — ובעיקר את המחירים, ולא פחות חשוב: קיבלתי קורס מזורז מבעל מיקצוע ותיק בנושא: כיצד גונבין ואין נתפסין.

מצויידת בידע חיוני זה, ניגשתי לעבודה במוראל מרום, נחושה לפעול בסיסמה תפוס כפי יכולתך.

אלא שמיד החברר שאי־אפשר לתפוס כלום.

למה? בגלל אמיל.

אמיל היה הקוליגה שלי, המלצר השני

גם כאשר המעביד מגלה שהמלצר שלו גונב, הוא ניצב בפני הבעיה להוכיח זאת. וגם אם הוא יכול להוכיח זאת, לא תמיד הוא מעוניין. מלצר או מלצרית טובים שווים את משקלם בזהב — על אף הִי גניבות.

לאחר ברירה בין מספר מסעדות תל־אביביות, החלטתי לבחור דחקא במסעדת ג'קי. בעל־הבית נאות לשתף פעולה ורק

ויש לזכור שאני עסקתי בגניבות רק מ־לקוחות — בעוד שכל מלצר־גונב הגון המכבד את ייעודו בחיים גונב גם מבעל־הבית שלו, אם רק אפשר.

ובמרבית המקרים זה אפשר. כאשר מלצר רוצה לגנוב ממעבידיו — ולמזלם של הִי מעבידים לא כל המלצרים הם כאלו — הרי שום שיטת פיקוח של בעל המסעדה לא תוכל לו. הוא יגנוב.

טחי שהרבה יותר נעים להיות קורבן ל־גניבה מאשר גנבת.

איפה, שום דבר. הקורבן עבר על הִי חשבון, כשהבעת פניו מעידה בו שהוא מבין גדול. הוא לא דיבר מילה, שלם את המחיר המלא, שכלל 2.50 לִי גנובות, ואפילו הוסיף לי שישים אגורות טיפ.

היה זה הראשון מתוך שורה של קורי בנות אותו ערב, במסגרת המשימה שהטילה

„מלצרים גונבים — כי הלקוח מרשה להם“

שעבד בנימי אותו ערב. בניגוד לי, אמיל הוא מלצר אמיתי, ורזיו כמו שד. יחסית אלי, בכל אופן, כל לקוח שהיה מגיע — אמיל היה מצליח להתייצב ראשון ליד שולחנו.

כשעברה חצי שעה מבלי שזכיתי לשים ידי על לקוח אחד ויחיד, הועקתי לעזרתי את ג'קי, הוא הקציב לי שלושה שולחנות, הסביר לאמיל שגם המלצרית החדשה

ורזי, המוכן לגנוב מהאורחים, לעשות בקלות כחמישים לִי ליום. שני האורחים הממושקפים (שולחן שני משמאל) הזמינו ארוחה ב־12.60 לִי, שילמו עבורה 15 לִי. וישנם רבים רבים כאלה.

כתבת העולם הזה (עומדת, ב־מרכז) בעבודתה כמלצרית ב־מסעדת ג'קי התלאביבית. בשטח מדרכה מצומצם זה יכול מלצר

הד לאות: 2.40